

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/109/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118363205
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:6118363205.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Kriškovej a členiek senátu JUDr. Nory Vladovej a JUDr. Moniky Školníkovej v právnej veci žalobcu: Myrent s.r.o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, IČO: 51 489 546, zastúpený: ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom Karadžičova 17, 825 22 Bratislava 26, IČO: 31 383 408, zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, v konaní o zaplatenie 1.088,83 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/15/2019-125 zo dňa 18.9.2019 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/15/2019-125 zo dňa 18.9.2019 potvrdzuje.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) svojim rozsudkom č. k. 26Cb/15/2019 - 125 zo dňa 18.9.2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 1.088,83 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne od 13.9.2018 do zaplatenia v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a zároveň priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanému, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom.

2. Súd prvej inštancie v predmetnom napadnutom rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 1.088,83 Eur s príslušenstvom titulom krátenia poistného plnenia z poistnej udalosti č. 1522.0262/010(1862032). Svoj nárok žalobca odôvodnil tým, že dňa 18.5.2018 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle zn. Škoda Octavia, EČV: L.. K vzniku spôsobenej škody došlo prevádzkou motorového vozidla v danom čase povinne zmluvne poistenom u žalovaného. Držiteľ motorového vozidla Z. N.Ľ. (ďalej len „poškodený“) si nechal vykonať opravu poškodeného motorového vozidla, na ktorú bezprostredne nadväzovalo uzavretie Zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 9/2018 zo dňa 18.5.2018, na základe ktorej žalobca prenajal poškodenému náhradné motorové vozidlo zn. Audi A6, EČV: L. v čase od 18.5.2018 do 11.6.2018 a následne vozidlo zn. KIA Ceed, EČV: L. v čase od 12.6.2018 do 20.6.2018. Po ukončení doby trvania nájmu náhradného vozidla bola žalobcom poškodenému vystavená faktúra č. 2018021 zo dňa 20.6.2018 na sumu 2.036,- Eur. Poškodený dňa 20.6.2018 postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému, spočívajúcu v nároku na poistné plnenie z poistnej udalosti z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla, spolu s jej príslušenstvom, na žalobcu.

Žalobca si preto uplatnil nárok na náhradu škody z postúpenej pohľadávky u žalovaného listom zo dňa 21.6.2018. Žalovaný dňa 30.8.2018 poskytol žalobcovi poistné plnenie za prenájom náhradného motorového vozidla vo výške 947,17 Eur s DPH. Krátenie poistného plnenia bolo žalovaným dôvodené vlastným určením doby prenájom vozidla v rozsahu 33 dní a vlastným určením ceny prenájomu. Vzhľadom na uvedené si žalobca uplatnil v žalobe krátenú časť poistného plnenia vo výške 1.088,83 Eur spolu s úrokmi z omeškania. Prešetrenie poistnej udalosti bolo skončené dňa 28.8.2018, preto sa žalovaný, podľa názoru žalobcu, so zvyškom plnenia dostal do omeškania odo dňa 13.9.2018. Žalovaný namietal oprávnenosť požadovaných úrokov z omeškania aj nevyhnutnosť používania predmetného náhradného vozidla, pričom nerozporoval účelnosť prenájomu, ale kategóriu zapožičaného vozidla a dĺžku prenájomu. Ku skutočnosti, že sporná kategória zapožičaného vozidla zn. Audi A6, EČV: L. bola riešená znížením a upravením ceny, za ktorú sa prenájmali vozidlá v rovnakej triede ako poškodené vozidlo sa relevantne nevyjadril.

3. Súd prvej inštancie posudzoval vec podľa § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 a ods. 2 písm. b), § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení (ďalej len „ZoPZP“) a § 442 ods. 1, § 524 ods. 1 a ods. 2, § 788 a § 797 ods. 3 z. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

4. Na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu dospel súd prvého stupňa k záveru, že žaloba je dôvodná. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca uniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k aktívnej a pasívnej vecnej legitímácii v spore, vo vzťahu k výške škody, úrokom z omeškania, aj vo vzťahu k účelnosti nájmu. V predmetnom konaní súd prvej inštancie ustálil, že medzi stranami sporu nebol sporný vznik škodovej udalosti, ku ktorej došlo dňa 18.5.2018 prevádzkou motorového vozidla zmluvne poisteného u žalovaného. Z predložených listín ďalej vyplýva, že poškodenému zo škodovej udalosti bola zo strany žalobcu vystavená faktúra č. 2018021 zo dňa 20.6.2018 na sumu 2.036,- Eur. Spornou medzi stranami sporu zostala výška poskytnutého poistného plnenia, resp. výška nájomného za prenájom náhradného motorového vozidla. K namietanej výške nájomného a k dôvodom krátenia plnenia zo strany žalovaného je súd prvej inštancie toho názoru, že neexistuje zákonná ani zmluvná povinnosť poškodeného zisťovať cenové ponuky a preukázateľne hľadať najlacnejšiu požičovňu náhradných motorových vozidiel. Úvahy žalovaného o výške nájomného, ktorá by podľa jeho prepočtov bola primeraná, podľa názoru súdu prvej inštancie nemajú oporu v zákonných ustanoveniach a preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno a dostatočne nepreukázal dôvodnosť nevyplatenia náhrady škody v uplatnenom rozsahu, ktorej výšku naopak žalobca hodnoverne preukázal predloženými listinnými dôkazmi.

5. Žalovaný si podľa názoru prvostupňového súdu nesplnil záväzok voči žalobcovi riadne a včas, t. j. v čase splatnosti poistného plnenia v zmysle ustanovenia § 797 ods. 3 OZ, pretože poistné plnenie je splatné do 15 dní, len čo poisťiteľ skončil vyšetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poisťiteľa plniť. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania z priznanej istiny v zákonnej výške za obdobie po uplynutí lehoty 15 dní na plnenie odo dňa skončenia vyšetrenia poistnej udalosti (28.8.2018) a to od 13.9.2018.

6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 1 z. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca mal v konaní plný úspech, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

7. Proti predmetnému meritórnemu rozhodnutiu podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie.

8. Žalovaný svoje odvolanie dôvodil tým, že v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) CSP má rozhodnutie súdu prvej inštancie inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a to v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Žalovaný vo svojom odvolaní uviedol, že nemožno akceptovať tvrdenia súdu prvej inštancie o tom, že neexistuje zákonná, ani žiadna zmluvná povinnosť poškodeného zisťovať cenové ponuky a hľadať najlacnejšiu požičovňu náhradných motorových vozidiel. Žalovaný zastáva názor, že pri nároku na náhradu za prenájom náhradného motorového vozidla je

nevyhnutné skúmať nutnosť a účelnosť vynaložených nákladov. Výška skutočnej škody, ktorá spočíva vo vynaložení nákladov za prenájom náhradného motorového vozidla je preto limitovaná nutnosťou a účelnosťou vynaložených nákladov za požičané motorové vozidlo. V tomto smere poukázal žalovaný na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 30.3.2010, sp. zn. 25 Cdo 3911/2007. Žalovaný takisto poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ktorý v uznesení zo dňa 30.4.2019, sp. zn. 10Co/124/2017 uviedol, že skutočnú škodu, spočívajúcu v nákladoch na prenájom vozidla, prevyšujúcu náklady na prevádzku vlastného vozidla je zodpovedný subjekt povinný nahradiť len v rozsahu, v akom boli náklady vynaložené nutne a účelne, a to v závislosti od kategórie poškodeného motorového vozidla. Skutočnú škodu je pritom potrebné stanoviť vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných vozidiel v danom mieste a čase. Výška tejto náhrady nie je daná akoukoľvek vyplatenou čiastkou nájomného, ale len výškou účelne vynaložených nákladov. Žalovaný poukázal na to, že súd prvej inštancie sa absolútne nevysporiadal s argumentáciou žalovaného v súvislosti s ním predloženými cenníkmi autopožičovní v rozhodnom čase a mieste a zároveň spochybnil cenové ponuky predložené žalobcom a účelnosť zapožičaného náhradného vozidla. Žalovaný takisto poukázal na to, že z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, z akých dôvodov považuje súd nájom náhradného vozidla dôvodný aj za deň 20.6.2018. Navyše, podľa názoru žalovaného, ani v tomto smere sa súd prvej inštancie nevysporiadal s námietkami žalovaného. Žalovaný v konaní opakovane akcentoval, že poškodený má nárok na náhradu nájomného iba počas doby skutočných opráv na poškodenom motorovom vozidle. Poisťovateľ nemá povinnosť refundovať náklady za obdobie, kedy už poškodenému nebránili v užívaní vlastného motorového vozidla opravárenské práce. Podľa predloženej faktúry v prvoinštančnom konaní došlo k ukončeniu opráv dňa 19.6.2018 o 9:35 hod. (tzn. v ranných hodinách) a totožný deň je označený aj ako deň dodania služby. Poškodenému preto nič nebránilo v tom, aby si motorové vozidlo vyzdvihol z autoservisu už v tento deň a riadne ho užíval. Okrem toho, dôkazné prostriedky, ktoré by preukazovali nevyhnutnosť nájmu aj za deň 20.6.2018, žalobca v konaní nepredložil. Žalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že pri uložení povinnosti zaplatiť úroky z omeškania súd prvej inštancie nezohľadnil osobitnú právnu úpravu podľa § 11 ods. 8 ZoPZP, z ktorej vyplýva, že žalobca by mal nárok na úroky z omeškania iba v prípade, ak by žalovaný jej oznámenie o poistnej udalosti nevybavil v lehote troch mesiacov. Žalovaný zastáva názor, že v trojmesečnej lehote od oznámenia vzniku poistnej udalosti (21.6.2018) splnil listom zo dňa 28.8.2018 podmienku, ktorá v zmysle § 11 ods. 8 ZoPZP vylučuje nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Žalobcovi preto nárok na úroky z omeškania nikdy nevznikol. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu SR, ktoré bolo opakovane prezentované v rozsudku zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo 145/2017 a v rozsudku zo dňa 26.2.2019, sp. zn. 1Cdo/212/2017, v zmysle ktorého to, že žalovaná neodôvodnila odmietnutie poistného plnenia podľa predstáv žalobcu, nemožno vykladať spôsobom, že by si túto povinnosť nesplnila vôbec a následne prijať záver, že nesplnením tejto povinnosti sa dostala v zmysle § 11 ods. 8 ZoPZP do omeškania. Súd prvej inštancie však, podľa názoru žalovaného, svoj odklon od citovanej rozhodovacej praxe vyšších súdnych autorít v zmysle § 393 ods. 3 CSP neodôvodnil. Absencia riadneho a presvedčivého odôvodnenia napadnutého rozsudku v načrtnutých súvislostiach má za následok jeho nepreskúmateľnosť. Na základe vyššie uvedeného preto žalovaný navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

9. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril podaním, v ktorom uviedol, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mohli akokoľvek spochybniť správnosť skutkových zistení a právnych záverov, keďže žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie nepredložil žiadny dôkaz, ktorým by rozsudkom priznaný nárok žalobcovi mohol akokoľvek spochybniť. Odvolanie je len prejavom nesúhlasu žalovaného s rozsudkom, postoj žalovaného však nemá vecné ani právne opodstatnenie. Napadnutý rozsudok považuje žalobca za vecne správny, má zato, že súd sa dôsledne vysporiadal s predmetom konania a plne sa stotožňuje s názorom súdu obsiahnutým v odôvodnení rozhodnutia. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný vytyka rozhodnutiu súdu prvej inštancie, že sa nestotožnil s ním predpokladaným hodnotením skutkových okolností, procesného stavu v konaní a právnym názorom vo vzťahu k jeho návrhu na zamietnutie žaloby. Žalobca sa zároveň vo vzťahu k dĺžke trvania nájmu a jej dôvodnosti do dňa 20.06.2018 v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom a poukázal na to, že až poskytnutím peňažného plnenia (prípadne doručením krycieho listu), ktoré zo sféry vplyvu poisťovne prejde do sféry vplyvu poškodeného, resp. autoservisu je škoda na poškodenom vozidle reparovaná, pretože samotným vystavením faktúry za opravu poškodeného vozidla poškodený ešte nemá okamžitú možnosť vrátiť náhradné vozidlo. Povinnosť nahradiť náklady za prenájom náhradného vozidla za obdobie od dopravnej nehody do obdobia výplaty poistného plnenia (doručenia krycieho listu), pri kumulatívne splnenej podmienke oznámenia poskytnutia poistného plnenia a jeho výšky je nielen

v súlade s účelom povinného zmluvného poistenia, pretože poisťovňa má vykonať likvidáciu udalosti bez zbytočného odkladu, ale podľa názoru žalobcu sa javí aj ako logické, rozumné či spravodlivé a navyše v súlade so všetkými právnymi zásadami a aj ako správne právne posúdené. Jediným zásadným kritériom pre posúdenie primeranosti a účelnosti dĺžky prenájmu náhradného motorového vozidla je doručenie oznámenia o ukončení likvidácie poistnej udalosti a pripísanie finančných prostriedkov, ak na ne vzniká oprávnenému nárok. Z listinného dôkazu - čestného prehlásenia poškodeného zo dňa 20.6.2018 vyplýva, že poškodené vozidlo bolo v autoservise až do doručenia krycieho listu, a to dňa 20.06.2018. Autoservis štandardne odovzdá vozidlo zákazníkovi až na základe vystaveného krycieho listu poisťovňou, resp. na základe poskytnutého poistného plnenia. Žalobca preto zastáva názor, že poškodený v danom prípade žiadnym spôsobom nemohol a nevedel ovplyvniť dobu zotrvania vozidla v autoservise, toto si vyzdvihol ihneď ako bol o možnosti jeho vyzdvihnutia upovedomený zo strany autoservisu. Je plne akceptovateľné vyzdvihnutie vozidla až dňa 20.6.2018, čo nebolo spôsobené vinou poškodeného, ale konaním žalovaného a táto skutočnosť nemôže byť na úkor poškodeného, ktorý potreboval náhradné vozidlo až do dátumu odovzdania opraveného vozidla. V kontexte celkovej dĺžky nájmu je potrebné vychádzať zo skúmania reálnej možnosti poškodeného užívať svoje motorové vozidlo. Na záver žalobca uviedol, že odvolací dôvod žalovaného v súvislosti s nárokom na zaplatenie úrokov z omeškania a jeho argumentácia ohľadom nezohľadnenia úpravy v zákone č. 381/2001 Z. z., tento taktiež považuje za nedôvodný. Právny názor žalovaného vo vzťahu k uplatnenému úroku z omeškania s poukazom na Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017, je podľa názoru žalobcu taktiež nesprávny. Predmetné rozhodnutie sa týka odlišnej skutkovej a právnej otázky v súvislosti s priznaním nemajetkovej ujmy a v ňom prijaté právne závery sú na tento skutkový stav neaplikovateľné. Na základe uvedeného žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

10. K vyjadreniu žalobcu k podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že v celom rozsahu zotrváva na svojej argumentácii, ktorú prezentoval v odvolaní zo dňa 11.11.2019. Napadnuté rozhodnutie považuje za nesprávne a naďalej sa domáha, aby ho odvolací súd v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, pričom uviedol, že právne názory súdov, na ktoré vo vyjadrení poukazuje žalobca boli preto prekonané názorom dovolacieho súdu a sú pre posúdenie danej veci irelevantné. Žalovaný podotkol, že poškodenému nevzniká nárok na zapožičanie náhradného vozidla v ľubovoľnej dĺžke prenájmu iba preto, že bol v dôsledku škodovej udalosti ukrátený na možnosti užívať vlastné motorové vozidlo, ako sa žalobca mylne domnieva. Dĺžka oprávneného nájmu je závislá od doby nevyhnutnej opravy poškodeného vozidla. V opačnom prípade by mohlo dochádzať k zneužívaniu škodovej udalosti na „bezplatný prenájom“ iného vozidla. Poškodený má preto z poistenia zodpovednosti právo na náhradu iba preukázaných a účelne vynaložených nákladov. V tomto prípade nie je možné hovoriť o účelnosti výdavkov za prenájom náhradného motorového vozidla v čase, kedy už bolo poškodené motorové vozidlo opravené a prevádzkyschopné. Skutočnú škodu je pritom potrebné stanoviť vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných vozidiel v danom mieste a čase. Výška tejto náhrady nie je daná akoukoľvek vyplatenou čiastkou nájomného, ale len výškou účelne vynaložených nákladov. Zdôrazňujeme, že poškodený nemá nárok na náhradu výdavkov za prenájom náhradného motorového vozidla vyššej kategórie. Takýmto konaním sa, podľa žalovaného iba umelo navyšujú náklady za prenájom náhradného motorového vozidla, a teda výšky škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorú má žalovaný uhradiť.

11. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona š. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej iba CSP) prejednal vec v zmysle ustanovenia § 379 a § 380 ods. 1 CSP v medziach daných rozsahom a dôvodom odvolania bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku (25.10.2022) bol v súlade s ustanovením § 219 ods. 3 CSP oznámený na úradnej tabuli a na webovej stránke Krajského súdu v Bratislave dňa 17.10.2022 (t.j. v zákonnej lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením). Po oboznámení sa s obsahom spisu a odvolaním dospel odvolací súd k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

12. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca svoj nárok odôvodnil tým, že dňa 18.5.2018 došlo k vzniku škody na motorovom vozidle značky Škoda Octavia, EČV: L., pričom k vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla v tom čase povinne zmluvne poistenom u žalovaného. Poškodený z tejto škodovej udalosti nechal vykonať opravu vyššie uvedeného motorového vozidla, na ktorú nadväzovalo uzatvorenie Zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 9/2018 zo dňa 18.5.2018, na základe ktorej právny predchodca žalobcu prenajal poškodenému náhradné motorové vozidlo značky

Audi A6, EČV: L. a to v čase od 18.5.2018 do 11.6.2018 a následne vozidlo značky KIA Ceed, EČV: L. v čase od 12.6.2018 do 20.6.2018 za cenu 59,- Eur na deň. Poškodený následne po ukončení doby trvania nájmu náhradných vozidiel vystavil faktúru č. 2018021 zo dňa 20.6.2018 na celkovú sumu 2.036,- Eur titulom nájomného za používanie náhradného vozidla v dĺžke 34 dní pri výške denného nájomného 59,- Eur spolu s jednorazovým poplatkom za pristavenie vo výške 30,- Eur, pričom poškodený túto svoju pohľadávku postúpil na žalobcu dňa 20.6.2018. Žalobca si následne uplatnil nárok na náhradu škody z postúpenej pohľadávky u žalovaného listom dňa 21.6.2018. Žalovaný poskytol žalobcovi poistné plnenie vo výške 947,17 Eur dňa 30.8.2018, keď krátenie poistného plnenia žalovaný odôvodnil vlastným určením doby prenájmu vozidla v rozsahu 33 dní a vlastným určením prenájmu vo výške 31,53 Eur za deň, ďalej bolo poistné plnenie znížené o poplatok za pristavenie, prevzatie a čistenie vozidla a o odpočet prevádzkových nákladov vozidla, ktoré by vznikli používaním vlastného vozidla poškodeného. Žalobca si vzhľadom na takýto postup žalovaného uplatnil krátenú časť poistného plnenia vo výške 1.088,83 Eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi sumou 2.036,- Eur uvedenou na faktúre č. 2018021 a medzi poskytnutým poistným plnením vo výške 947,17 Eur. Žalobca si takisto uplatnil úroky z omeškania z vyššie uvedenej istiny odo dňa 13.9.2018, kedy podľa slov žalobcu vzniklo žalovanému omeškanie so zvyškom plnenia. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca uniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k svojmu nároku v celom rozsahu a preto vo výroku I. napadnutého rozsudku zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 1.088,83 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne od 13.9.2018 do zaplatenia v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a zároveň vo výroku II. priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanému.

13. Z listín, ktoré sú obsahom spisového materiálu vyplýva, že celková doba nájmu zodpovedá dobe, po ktorú bolo vozidlo poškodeného v autoservise spoločnosti Todos Žilina, s.r.o., ktorá vystavila daňový doklad č. FS18 102901 zo dňa 19.6.2018, v zmysle ktorého vozidlo Škoda Octavia, EČV: L., ktorého držiteľom je poškodený, bolo v servise za účelom opravy v čase od 18.5.2018 do 19.6.2018 a po vykonaní opravy a obdržaní krycieho listu na poistné plnenie bolo odovzdané poškodenému dňa 20.6.2018. Doba, po ktorú bolo predmetné motorové vozidlo v servise, od 18.5.2018 do 20.6.2018, je totožná s dobou nájmu podľa zmluvy o nájme č. 9/2018 zo dňa 18.5.2018, protokolu o prenájme náhradného vozidla č. 9/2018 a podľa faktúry č. 2018021 zo dňa 20.6.2018.

14. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že žalovaný v konaní nepreukázal oprávnenosť krátenia poistného plnenia. Žalovaný vo svojom odvolaní uviedol, že nemožno akceptovať závery súdu prvej inštancie o nedôvodnosti zníženia sumy poistného plnenia zo strany žalovaného, pričom zdôraznil, že skutočnú škodu, spočívajúcu v nákladoch na prenájom vozidla, prevyšujúcu náklady na prevádzku vlastného vozidla, je zodpovedný subjekt povinný nahradiť len v rozsahu, v akom boli náklady vynaložené nutne a účelne, a to v závislosti od kategórie poškodeného motorového vozidla. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že rozsah náhrady, ku ktorej je zodpovedná osoba povinná, je obmedzený hľadiskom účelnosti. Poškodený si môže prenajať len porovnateľné motorové vozidlo, z čoho vyplýva, že náhradné vozidlo nemôže byť vyššej triedy než poškodené motorové vozidlo, nakoľko je logické, že cena prenájmu za vozidlo vyššej rady bude vyššia, ako pri vozidle nižšej triedy a v takom prípade by poškodený ťažko preukázal nutnosť a účelnosť nákladov prenájmu. V prípade cenového hľadiska odvolací súd uvádza, že zákon neukladá poškodenému povinnosť hľadať požičovňu, ktorá by prenajímala motorové vozidlá najlacnejšie. Poškodený takisto nie je povinný robiť akýkoľvek cenový prieskum pri výbere náhradného vozidla. Za obvyklú cenu nemožno však považovať výlučne cenu najlacnejšej, ani najdrahšej auto požičovne, pričom za primeranú dennú sadzbu považujú súdy primeranú trhovú sadzbu denného prenájmu vozidla v danom regióne. V otázke časového hľadiska zastáva odvolací súd názor, že oprávnená doba prenájmu motorového vozidla bude závisieť od vyjadrenia poisťovne k spôsobu likvidácie škody na motorovom vozidle. Ak bude možné motorové vozidlo opraviť, poškodený môže uplatňovať náhradné vozidlo po dobu opravy motorového vozidla. Poškodený pritom nemá možnosť priamo ovplyvniť dĺžku trvania opráv v servise, keďže postup práce servisu závisí od ďalších faktorov, ako je napríklad počet objednávok v servise, personálne obsadenie a technická vybavenosť servisu. Ide o objektívne okolnosti existujúce nezávisle od vôle poškodeného.

15. Odvolací súd konštatuje, že pri posudzovaní účelnosti prenájmu motorového vozidla aj v kontexte celkovej dĺžky tohto nájmu je potrebné vychádzať predovšetkým zo skúmania reálnej možnosti poškodeného užívať svoje motorové vozidlo. Súd prvej inštancie vecne správne ustálil dobu nájmu v dĺžke 34 dní, z ktorej doby s prihliadnutím na cenník spoločnosti žalobcu a uzatvorenú zmluvu o nájme vyplýva celková suma zodpovedajúca ujme poškodeného titulom nákladov spojených so zabezpečením

náhradného motorového vozidla. Čo sa týka námietky žalovaného, že poisťovateľ zodpovedá iba za primerane vynaložené náklady a nie je povinný refundovať poškodenému zisk zo vzniknutej škodovej udalosti (možnosť bezplatne užívať vozidlo vyššej triedy) a preto postupoval správne, keď žalobcovi poskytol plnenie iba v rozsahu 31,53 Eur za deň, uvádza odvolací súd, že táto námietka nie je dôvodná. Žalobca v konaní preukázal, že nájom auta vyššej triedy značky AUDI A6 bolo spoplatnené rovnakou sumou 59,- Eur za deň, za akú poškodený užíval aj auto nižšej triedy značky KIA Ceed. Prenájom vozidla vyššej kategórie bol teda riešený znížením ceny nájomného na úroveň ceny za požičanie vozidla nižšej kategórie. Pokiaľ ide o dĺžku trvania nájmu, z listinných dôkazov tvoriacich obsah spisu vyplýva, že žalovaný oznámil ukončenie likvidácie poškodenému listom zo dňa 28.8.2018 s tým, že žalobcovi bude poukázaná suma 947,17 Eur. Krycí list bol do servisu doručený dňa 20.6.2018, čo bolo nesporné. Žalobca uviedol, že autoservis po doručení krycieho listu informoval poškodeného o možnosti vyzdvihnutia svojho motorového vozidla a poškodený v rovnaký deň svoje vozidlo vyzdvihol zo servisu. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že vozidlo bolo v oprave do 20.6.2018 opodstatnene. Odvolací súd v tejto súvislosti dodáva, že je bežnou praxou autoservisu oznámenie, že vozidlo je už opravené, pričom neexistoval dôvod, aby autoservis vyzval poškodeného skôr, ako mal vystavený krycí list zo strany žalovaného.

16. V súvislosti s vyššie uvedeným vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú námietku žalovaného, že súd prvej inštancie akceptoval nárok na náhradu nájomného za užívanie náhradného vozidla po dlhšiu dobu, ako bolo účelné a nutné, a to až do 20.6.2018. Odvolací súd uvádza, že pre posúdenie nutnosti a účelnosti bolo podstatné, že v dôsledku škodovej udalosti zavinenej klientom žalovaného nemohol poškodený používať svoje motorové vozidlo a na dobu jeho opravy si musel zapožičať náhradné vozidlo, čo bolo žalobcom v konaní preukázané a medzi stranami sporu nebolo sporné. Náhradu nákladov vynaložených poškodeným účastníkom dopravnej nehody za náhradné motorové vozidlo je potrebné považovať za škodu súvisiacu a vyvolanú poisťovateľskou udalosťou - dopravnou nehodou, ktorej účastníkom bol poškodený, ktorý je právnym predchodcom žalobcu.

17. K námietke nepreskúmateľnosti odvolací súd uvádza, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. inú vadu konania len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (Stanovisko občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2 zo dňa 03. decembra 2015, Zbierka Stanovísk NS SR a súdov SR 1/2016). Na základe uvedeného preto odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov meritórneho rozhodnutia v časti napadnutého výroku I, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na zaplatenie istiny 1.088,83 Eur.

18. Odvolací súd takisto nevyhovel odvolacej námietke žalovaného, týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia zo strany súdu prvej inštancie v časti priznaných uplatnených úrokov z omeškania, a to predovšetkým s poukazom na skutočnosť, že rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018, na ktoré sa žalovaný v rámci odôvodnenia svojho odvolania odvolával ako na rozhodnutie, závery ktorého mali vo vzťahu k predmetnej sporovej veci podstatný význam, bolo následne nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 309/2020-33 zo dňa 14.10.2021 zrušené a vec bola Najvyšším súdom Slovenskej republiky vrátená na ďalšie konanie. Žalovaný totiž aj v kontexte predmetného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyvodil právny záver, že žalovaný si ako poisťovateľ splnil svoju povinnosť podľa § 11 ods. 6 ZoPZP, preto nebol povinný uhradiť žalobcovi úroky z omeškania. Do omeškania by sa s plnením náhrady škody dostal až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody v lehote určenej súdom neuhradil priznanú náhradu škody podľa § 11 ods. 7 ZoPZP, preto mal súd prvej inštancie žalobu v časti žalobcom požadovaného úroku z omeškania zamietnuť. Ústavný súd Slovenskej republiky vo vyššie uvedenom náleze uviedol, že výklad, ktorý poskytuje rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018 (ktorý si zároveň v predmetnej sporovej veci osvojil aj žalovaný) v sebe subsumuje záver, že poisťovňa sa dostáva do omeškania a je povinná platiť úrok z omeškania nie bezprostredne po tom, ako si poškodený voči nej uplatnil priamy nárok podľa § 15 ods. 1 ZoPZP a ani potom, čo uplynuli lehoty podľa § 11 ods. 6, 7 ZoPZP, ale až po doručení meritórneho rozhodnutia v spore, kde poisťovňa vystupovala ako žalovaná, pričom rozsudok bol stotožnený s právoplatným rozhodnutím súdu o výške náhrady škody podľa § 11 ods. 7 ZoPZP. Ústavný súd Slovenskej republiky však konštatoval, že hoci vzťah poškodeného a poisťovateľa je vzťahom osobitným (a teda nie bežným vzťahom veriteľ - dlžník), čo sa prejavuje v osobitných konštrukciách § 11 ods. 6 - 8 zákona o PZP, ktoré modifikujú osobitnou úpravou následky § 563 OZ, predmetné ustanovenia nemôžu viesť k

takému výkladu, ktorý by viedol k nepriznaniu úrokov z omeškania z dôvodnej, mimosúdne osobitne kvalifikovaným spôsobom uplatňovanej istiny. Výklad poskytnutý zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v napadnutom rozhodnutí v podstate vylučuje poskytnutie poistného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody, čím sa dostáva do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy, ktorá má (v rámci zákona o PZP) za cieľ zlepšenie postavenia poškodeného, keďže v zmysle predmetného právneho predpisu bol zákonodarcom vykreovaný osobitný priamy žalovateľný nárok poškodeného voči poisťiteľovi. Rovnako aj v súlade so smernicou EP a Rady č. 2009/103/ES sa vyžaduje, aby členské štáty zaviedli povinnosť poisťovne (alebo jej likvidačného zástupcu) do troch mesiacov reagovať na žiadosť poškodeného o náhradu škody, ktorá má byť podporená primeranými, účinnými a systematickými finančnými alebo im rovnocennými správnymi sankciami, pričom smernica zároveň výslovne vyžaduje, aby sa zabezpečilo, že poškodenej osobe budú vyplatené aj úroky. K identickému právnemu záveru dospel Ústavný súd Slovenskej republiky aj v náleze sp. zn. III. ÚS 214/2020-29 zo dňa 14.10.2021.

19. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obdo/27/2021 zo dňa 23.2.2022 ako súdu dovolacieho, ktorý v odôvodnení rozhodnutia poukazuje na citované nálezy ústavného súdu a konštatuje, že ak súdy pri výklade ustanovenia § 11 ods. 6 až 8 ZoPZP vychádzali výlučne z gramatického výkladu uvedených ustanovení, nezohľadnili účel prijatej právnej normy a výklad neuskutočnili eurokonformným spôsobom. Prijatým nesprávnym výkladom následne spôsobili, že žalobcovi odopreli časť uplatneného nároku (úrok z omeškania), a to s odôvodnením, ktoré nedalo logické a udržateľné odpovede na podstatné otázky výkladu predmetných ustanovení. Preto pokiaľ bol Ústavným súdom Slovenskej republiky označený ako ústavne nesúladný spôsob akým všeobecné súdy dospeli k záveru o vzniku práva poškodeného na úrok z omeškania až po uplynutí lehoty na plnenie určenej súdom po právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške škody, je potrebné rovnaký záver prijať aj v tejto veci. Najvyšší súd dal do pozornosti aj predchádzajúce rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave v obdobných veciach, konkrétne rozsudok z 21. mája 2020 sp. zn. 1Cob/100/2019, rozsudok z 29. septembra 2020 sp. zn. 2Cob/200/2019 a rozsudok z 27. apríla 2017 sp. zn. 1Cob/109/2016, v ktorých už Krajský súd v Bratislave prijal záver, že povinnosť poisťovateľa platiť úroky z omeškania podľa § 11 ods. 8 ZoPZP sa vzťahuje výlučne na nesplnenie nepeňažnej povinnosti upravenej v ust. § 11 ods. 6 ZoPZP, avšak nezbavuje poisťovateľa povinnosti poisťovateľa platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenia podľa § 517 ods. 2 OZ a to aj v prípade, ak poisťovateľ splnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 ZoPZP včas.

20. Podľa § 11 ods. 7 ZoPZP, poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

21. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

22. Z ustanovenia § 11 ods. 7 ZoPZP vyplýva povinnosť poisťovateľa poskytnúť plnenie do 15 dní po skončení vyšetrovania rozsahu poistiteľa plniť, pričom uplynutím tejto lehoty sa poisťovateľ dostal do omeškania so splnením povinnosti riadne a včas, a keďže ide o omeškanie so splnením peňažného dlhu, má poškodený právo požadovať popri plnení aj úroky z omeškania (§ 517 ods. 2 OZ).

23. Z napadnutého rozsudku je nepochybné, že žalovaný bol povinný poskytnúť poistné plnenie v plnej výške do 15 dní po skončení šetrenia škodovej udalosti, a to pri poistnej udalosti č. 1522.02/010(1862032) do 12.9.2018 (šetrenie poistnej udalosti ukončené likvidačnou správou k poistnej udalosti dňa 28.8.2018), pričom dátum ukončenia šetrenia poistnej udalosti potvrdil aj žalovaný vo svojom odvolaní. Tým, že žalovaný neposkytol poistné plnenie v plnej výške do 15 dní od skončenia vyšetrovania škodovej udalosti, nasledujúci deň po uplynutí 15-dňovej lehoty sa dostal do omeškania a od tohto obdobia žalobcovi patrí nárok na úrok z omeškania. Súd prvej inštancie preto rozhodol vo výroku vecne správne, keď žalovaného zaviazal na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 1.088,83 Eur od 13.9.2018 do zaplatenia. Dôvody odvolania, v ktorých žalovaný namieta priznané úroky z omeškania, sú preto s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolacieho súdu právne irelevantné.

24. S poukazom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie správne priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 1.088,83 Eur od 13.9.2018 do zaplatenia tak, ako si uplatnil podanou žalobou.

25. K námietke žalovaného ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie odvolací súd vo všeobecnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani jedna z týchto situácií v predmetnej sporovej právnej veci nenastala.

26. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP, keďže žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, odvolací súd mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

28. Uvedený rozsudok je výsledkom hlasovania odvolacieho senátu v pomere hlasov za 3 : 0 proti (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).